

SALVO

DICK MAAS

Copyright © 1998, 2013 Dick Maas /Parachute Pictures

www.parachutepictures.nl

www.dickmaas.com

All rights reserved.

ISBN: 9789402104523

ISBN-9402104523

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Alfredo Cortez was er die ochtend niet helemaal bij met zijn hoofd. Ze hadden er indertijd tijdens de opleiding al voor gewaarschuwd. Er komt een dag dat de verveling toeslaat en dat het plezier in je werk verdwijnt. Was de dagelijkse routine verworden tot een sleur die nauwelijks meer bevrediging schonk? Alfredo wou het niet geloven, al zou het hem niet verbazen.

Zeker vier ochtenden in de week, bijna zes jaar lang, was hij in zijn zwarte 12 cilinder BMW 750iL naar hotel Salida Del Sol gereden. Salida Del Sol, wat zoveel betekende als ‘zonsopgang’, was een grauw mistroostig gebouw in een van de buitenwijken van de stad. De straat waaraan het lag had geen naam en het had geen nummer. Een zekere ironie kon de bedenker van de naam niet ontzegd worden. Een hotel was het niet en de zonsopgang was iets waar maar weinig logés van konden genieten. Toch zat het er altijd vol, al bleven de gasten meestal niet lang.

Vier ochtenden per week was Alfredo door de op wacht staande soldaten als een goede bekende naar binnen gewuifd. Vaak arriveerde hij gelijk met Luiz, meestal was hij eerder.

Luiz Garcia had hij ooit leren kennen op het opleidingsinstituut. Wat Luiz miste aan hersens, maakte hij ruimschoots goed door zijn fysieke voorkomen. Hij was kordaat in zijn optreden, al had Alfredo graag wat meer zelfbeheersing gezien. Luiz had leiding nodig en Alfredo kon de diensten van een trouwe volgeling uitstekend gebruiken. Samen vormden ze een goed team.

In het begin had Alfredo alleen gewerkt, maar na een aantal jaren

had hij Luiz uitgenodigd. Was het werk in het hotel toen hij net begon, nog onwennig geweest en had het maanden geduurd voordat hij er echt plezier uit kon putten, Luiz leek zich de eerste dag al volledig op zijn gemak te voelen en in zijn werk op te gaan alsof hij nooit anders had gedaan.

Alfredo kon er behagen in scheppen hem bezig te zien. Soms, als hijzelf te moe was, dan verschaftte het kijken naar Luiz hem vaak zelfs meer genot dan wanneer hijzelf aan de slag was, of gaf het hem weer voldoende energie voor een laatste inspanning.

Een hard snerpand motorgeluid deed hem opschrikken uit zijn overpeinzing. Luiz had de boormachine erbij gepakt en liep ermee naar de naakte man die ondersteboven in het midden van de kelder hing, zijn benen gevangen in de dikke kettingen die uit het duister van het plafond kwamen.

Luiz begon geconcentreerd een klein gat in het bovenbeen van de man te boren.

Het verbaasde Alfredo telkens weer hoeveel bloed een mens bezat, en de verscheidenheid aan kleur. Dankzij zijn jarenlange ervaring kon hij zich, zonder zichzelf op de borst te kloppen, een expert noemen. Zoals wijnkenners een glas wijn weten te duiden naar hun jaar en streek, zo kon hij aan de kleur en vaak ook aan de smaak van het bloed een schat van informatie ontklokken. Hij kon eraan afleiden of de eigenaar ziek was of gezond, of hij een gebalanceerde voeding genoot, iets wat tamelijk zelden voorkwam, en hoe de lichamelijke conditie was. Hij was er zelfs van overtuigd aan de geur van het bloed te kunnen vaststellen wat de politieke voorkeur van de verdachte was.

Meestal was die geur in het begin bijna misselijkmakend, maar naarmate het bloed rijkelijker ging vloeien, verdween het onaangename karakter en kon de lucht het bouquet van goede wijn evenaren.

Luiz had het been inmiddels volledig doorboord. De naakte man had slechts met een zacht gekerm gereageerd, iets waar Alfredo niet van opkeek. Ze hadden hem al meer dan vier uur onder handen en het was overduidelijk dat hun werk er voor die ochtend weer op zat.

Wie hun gast deze morgen was geweest, was hun zoals gewoonlijk niet meegedeeld. Alfredo vroeg er ook nooit om, dat waren zijn zaken niet. Of het nu tegenstanders van het regime waren of ontrouwe maîtresses van een van de generaals, het was hem om het

even. Al masturbeerde hij natuurlijk liever bij een van die jonge meiden uit de hoerenstal van zijn meerderen dan bij het uitgeteerde lichaam van een oude man, zoals degene die hier vanmorgen binnen was gebracht.

Veel plezier had hij er ditmaal niet aan beleefd. Bij het uittrekken van de eerste vingernagels wist hij al dat het niet zou worden zoals de meeste andere dagen; die keren dat een aangenaam warm gevoel zich meester van hem maakte en hij zich langzaam maar onafwendbaar liet meevoeren naar de opperste golven van genot. Nee, vandaag had hij andere dingen aan zijn hoofd.

Terwijl Luiz de boormachine inruilde voor een scherp mes - kennelijk vond ook hij het welletjes vandaag - stroopte Alfredo de plastic handschoenen van zijn handen en liep hij naar de met geronnen bloed aangekoekte gootsteen. Hij draaide de kraan open en begon zorgvuldig zijn handen te wassen.

Natuurlijk wist hij waarom het vandaag niet was zoals andere dagen. Hij en Luiz hadden een missie. Een belangrijke missie had colonel Callejas hun verzekerd.

Alfredo was zeer vereerd geweest, net als Luiz. Ze waren wel vaker samen naar het buitenland gegaan, maar nog niet naar Amerika, en nog nooit met zo'n belangrijke opdracht.

Luiz kwam bij hem staan. Zijn bovenlijf was bezweet en met bloed besmeurd. Hij was niet zoals Alfredo. Hij droeg geen handschoenen of beschermende kleding. Hij hield ervan zijn werk naakt te doen. Bij de wasbak begon hij het bloed van zijn armen en benen te spoelen.

Straks stonden ze samen onder een hete douche en niet veel later zouden ze bij Doña Luisa's achter de pejelagarto zitten, de visschotel waar het restaurant beroemd om was.

'Ik heb honger,' begon Luiz alsof hij Alfredo's gedachten raadde.

'We hebben nog tijd om te lunchen. We hoeven pas om vier uur op het vliegveld te zijn,' antwoordde Alfredo terwijl hij zijn trouwring terug om zijn vinger schoof.

Na de lunch zou hij naar huis rijden om zijn koffer op te halen. Hij zou Consuela, zijn vrouw, zoenen en hun drie kinderen knuffelen. Ze zouden tranen in de ogen hebben en hij zou hun beloven zo snel mogelijk weer terug te komen en begrip vragen voor zijn onverwachte vertrek. Hij had Consuela al voordat ze getrouwd waren gewaarschuwd dat zijn functie als adjunct-hoofd technische

dienst op het ministerie van Landbouw bepaalde verantwoordelijkheden met zich meebracht en dat hij soms van het ene op het andere moment moest afreizen als dat noodzakelijk was.

Zoals vandaag.

Luiz had de soldaten inmiddels binnengeropen. Hij had een handdoek om zijn middel geslagen en liep de betegelde gang op in de richting van de douches.

Terwijl vier soldaten het levenloze lichaam van de oude man lostakelden, hing Alfredo zijn jasshort op een hangertje aan de muur en stak hij een sigaret in zijn sigarettenpijpje. Een van de soldaten bood hem onderdanig een vuurtje aan. Alfredo bedankte hem met een minzame knik. Langzaam zoog hij zijn longen vol rook. Een lichte opwindning kwam over hem. Hetzelfde gevoel dat hij als kind kende, de avond voor zijn verjaardag.

Zonder om te kijken verliet hij de duistere kelderruimte en liep de gang op.

Hij moest niet vergeten een warme sjaal mee te nemen. Het kon best fris zijn in Los Angeles rond deze tijd van het jaar.

Soms gaf het haar een gevoel van macht. Ze kon alles doen. Wie hield haar tegen? Hoe vaak had ze niet de neiging gehad een van haar gasten te beledigen of uit te schelden? Talrijk waren de keren dat ze iemand had willen aanvliegen of op zijn minst een klap willen verkopen. Wat hield haar tegen? Innerlijke beschaving? Zelfbeheersing? Of was het de zekerheid van het te verwachten onbegrip, het ongeloof en het onvermijdelijke ontslag. En bovenal de zekerheid nooit meer aan de slag te kunnen, zeker niet als talkshowhost van een live programma.

De hele uitzending had Susan Delaney de neiging moeten onderdrukken om die lul van een Jackson onder tafel in zijn ballen te trappen.

Met een brede grijns die maar niet van zijn gezicht wilde wijken, hoezeer Susan ook haar best deed, had de geachte senator van Wisconsin de ene gemeenplaats na de andere over tafel geslingerd. Zelfs toen ze zijn overspelaffaire aansneed, een misstap die hem ongetwijfeld zijn kop zou kosten, bleef hij maar grijzen en op een bepaald moment had ze zelfs het idee dat hij naar haar zat te knipogen. Politiek gezien was hij al bijna verleden tijd, maar het leek nog niet tot hem door gedrongen te zijn. Waarschijnlijk bracht hij meer tijd door op de zonnebank dan in de politieke arena.

De uitzending was enigszins moeizaam verlopen. De drie andere gasten waren niet in staat het vuurwerk te genereren dat Susan verwacht had. Ze gaf zichzelf de schuld. Ze voelde zich moe. De laatste weken hadden hun tol geëist. Na de speciale uitzending van

morgen moest ze misschien wat gas terugnemen, wat meer tijd aan Jane en haar nieuwe huis besteden. Ze zou het er eens met Duane over hebben.

Het kwam dan ook als een opluchting toen de floormanager een teken gaf dat er nog twee minuten te gaan waren. Ze had de woordvoerder van de American Public Health Association nog laten uitspreken, maar toen senator Jackson opgewekt zijn blinkend witte tanden in een nieuw betoog zette, greep ze resoluut in.

‘Het spijt me u te moeten onderbreken, senator, maar we zijn helaas aan het eind van onze uitzending gekomen.’

Senator Jackson maakte een gebaar dat hij het allemaal begreep.

‘Ik wil alle gasten bedanken voor hun komst naar de studio.’ Susan draaide haar hoofd naar de camera. ‘En ik hoop u volgende week allemaal weer te zien bij een nieuwe aflevering van Week on Fire.’

Ze glimlachte naar haar onzichtbare miljoenenpubliek en hoorde tot haar verademing de eindtune klinken.

Op de tribunes achter de camera’s begonnen de aanwezige toeschouwers, aangemoedigd door de assistent-floormanager, luid te applaudisseren.

Duane Milton kwam de regiekamer in op het moment dat de aftiteling over het beeld begon te rollen. Als uitvoerend producent maakte hij er een gewoonte van af en toe binnen te wippen om een oogje in het zeil te houden. Hij liep naar het raam dat uitzicht gaf op de studiovloer en zag hoe Susan bezig was afscheid te nemen van haar gasten. Duane draaide zich om naar de regisseur achter de regeltafel.

‘Hoe deed ze het?’ Er klonk iets van bezorgdheid in Duane's stem.

‘Zoals elke week. Lastig en charmant tegelijk,’ antwoordde de regisseur.

Duane glimlachte. ‘Dat is precies wat er in haar contract staat.’

Vanaf het moment dat hij Susan had ontmoet wist hij dat ze een grote zou worden. In het begin had hij haar redactiewerk laten doen, maar het duurde niet lang of hij had haar op reportage gestuurd. Susan was een harde werker, dwong respect af en, niet in de laatste plaats, ze zag er goed uit. In de loop der tijd was er een vriendschap tussen hen gegroeid. Er was enige spanning geweest toen ze zich voor de vacature van presentatrice aanbood. Hij vond haar nog te jong en te onervaren. Bovendien was ze net getrouwd met Anthony

en verwachtte ze haar eerste kind. Zijn voorkeur was uitgegaan naar Melanie Powers, iemand die een jarenlange staat van dienst had en die haar sporen als politiek commentator al ruimschoots verdiend had. Susan en Melanie konden niet goed met elkaar overweg en er dreigde een onwerkbare situatie te ontstaan.

Het conflict was zo hoog opgelopen dat Susan had gedreigd naar de concurrent te stappen. Hij had nog steeds geen idee of ze het echt had gemeend, maar nadat Melanie Powers niet was ingegaan op zijn verzoek het bed met hem te delen, was hij gezwicht voor Susan's dreigement en had hij haar haar zin gegeven. Dat zijn angst ongegrond was geweest, bleek al snel.

Susan was een natuurtalent en binnen de kortste keren schoten de kijkcijfers omhoog. Ze was brutaal, nam geen blad voor de mond, maar was aan de andere kant innemend genoeg om haar gasten niet tegen zich in het harnas te jagen. Ze had nu al twee jaar haar eigen programma, waarin politiek getinte onderwerpen aan bod kwamen. Hij had zich nooit met de inhoud ervan bemoeid. Ze mocht haar eigen gang gaan. Maar wat hij nu met haar moest bespreken lag meer op het persoonlijke vlak.

Susan liep gehaast als eerste de studio uit, de gang op. Het was altijd warm in de studio, maar deze keer had het erger geleken, of was dat maar verbeelding geweest? Ze voelde langzaam een hoofdpijn opkomen.

‘U heeft me erg hard aangepakt, Ms Delaney.’ Jackson had zijn pas versneld en kwam naast haar lopen.

‘U bent geen kleine jongen meer, senator. U moet ertegen kunnen.’

‘Van u kan ik het hebben.’ Jackson grijnsde haar weer aan met die glimlach, die hijzelf waarschijnlijk voor onweerstaanbaar versleet.

‘Bovendien verdiende u het om aangepakt te worden.’ Susan had geen zin om beleefd te blijven.

‘In de politiek zijn de zaken soms niet zo simpel als u denkt, Ms Delaney. Het is niet altijd even duidelijk wie aan de goede kant en wie aan de verkeerde kant staat.’

‘Dat klinkt als een uitspraak van iemand die aan de verkeerde kant staat.’

‘Integendeel, gelooft u mij.’

‘Goed, ik geef u het voordeel van de twijfel.’ Susan klonk

snibbiger dan ze wilde. Had ze niet geleerd altijd beleefd te blijven tegen haar gasten?

‘Kan ik u uitnodigen voor de lunch?’

Susan wist niet wat ze hoorde. Moest ze nog lomper worden, of had deze man een bord voor zijn kop?

‘Lunch?’ Ze klonk oprecht verbaasd.

‘Dan kunnen we misschien wat zaken doornemen die tijdens de uitzending niet helemaal aan bod zijn gekomen.’

‘En welke zaken in het bijzonder had u in gedachten?’

‘Wat dacht u van de mens achter de politicus?’

‘Wat ik daarvan denk is niet in één lunch te bespreken, senator. Als u me nu wilt excuseren.’

Susan duwde de glazen deuren van de zijgang open en liet Jackson verbouwereerd achter. Ondanks de brute afwijzing verscheen er een glimlach op zijn gezicht terwijl hij haar nakeek. Hij hield van sterke vrouwen. De drang om ze te bezitten was alleen maar sterker, en de bevrediging des te groter wanneer ze uiteindelijk toch voor de bijl gingen. Hij bleef haar nakijken, maar ze keek niet meer om. Toen ze uit het zicht was, liep hij verder.

Charlene drukte Susan een beker koffie in de handen.

‘Dat geloof je toch niet, die zak van een Jackson probeerde me te versieren!’ Susan beende verontwaardigd de gang door in de richting van haar kleedkamer.

‘Ik zag het. Ik dacht: ik bemoei me er even niet mee.’

‘Je dacht toch niet dat ik ook maar één moment in die ijdelruit geïnteresseerd was?’

Al lopende nam Susan een paar slokken van haar koffie.

Charlene leek niet helemaal overtuigd. ‘Soms kun je niet te kieskeurig zijn. En echt lelijk kun je hem ook niet noemen.’

‘Dat weet hijzelf maar al te goed. Zijn halve vrouwelijke staf schijnt hij al gehad te hebben.’

‘Maakt mij niet uit,’ zei Charlene somber. ‘De laatste weken heb ik niet veel vuurwerk meegemaakt.’

‘Ik zal een afspraak voor je maken. Je moet alleen geen goed gesprek met hem willen voeren. Maak gebruik van zijn lichaam, niet van zijn hersenen.’

‘Dat was wat ik van plan was.’ Charlene keek Susan grijnzend aan.

Een deur ging open en een jongeman kwam zwaaiend met een

map de gang op.

‘Susan!’

Susan draaide zich om en zag Tim op haar afkomen. Tim was lid van het redactieteam van haar show en de aanblik van de dikke map deed haar gezicht betrekken.

‘Hier is wat te lezen, voor in bed,’ begon hij opgewekt.

‘Heel fijn, Tim.’

Met tegenzin pakte ze de map aan.

‘Research heeft het allemaal nageplozen. En Lazenby’s speech van gisteren in Chicago zit er ook bij.’

‘Dank je, Tim.’

‘Graag gedaan!’

Tim liep weer terug naar zijn kantoor.

‘Dit is nou precies het verschil tussen ons, Charlene. Jij ligt in bed met Jackson en ik met deze stapel papieren.’

Charlene grinnikte. ‘Ik maakte maar een grapje.’

Ze liepen verder.

‘Heb je de agenda van morgen?’ vroeg Susan.

Charlene knikte, sloeg haar klapper open en begon op te sommen.

‘We beginnen om negen uur met de redactievergadering. Kledingdoorloop om tien uur. Ik heb die blauwe jurk uitgekozen, daar komen je tietes goed in uit. De repetities beginnen halfelf. Hier is je pas.’

‘Wat voor pas?’

Charlene haalde een badge te voorschijn.

‘Voor morgen. Die gasten van de beveiliging worden steeds nerveuzer.’

Susan bekeek de foto op haar badge.

‘Ze heeft wel wat van mij.’

‘Ouwe foto, ik weet het. Ik kon zo gauw niets beters vinden.’

‘Maakt niks uit. Zolang je er maar voor zorgt dat de National Enquirer hem niet in handen krijgt.’

Uit de tas van Susan kwam een tuterend geluid. Geschrokken haalde ze haar draagbare telefoon uit haar tas.

‘Oeps, vergeten uit te zetten.’

Dat was haar nog nooit overkomen. Gelukkig was hij niet overgegaan tijdens de live-uitzending.

‘Hallo?’

Iemand van het redactieteam begon een heel verhaal over een van

de onderwerpen voor de uitzending van volgende week, iets waar Susan's hoofd helemaal niet naar stond. Ze bedankte de medewerker voor zijn moeite, zei dat het volgende week haar volledige aandacht zou hebben en klapte de telefoon weer dicht.

Charlene begon de rest van haar lijstje af te werken. 'Heb je vanmiddag tijd voor een interview met Harper's Magazine?'

'Sorry, Charlene. Ik heb Jane beloofd dat ik vroeg thuis zou zijn. En ik heb nog huiswerk.' Ze hield haar bedlectuur omhoog.

'Ik zal ze afzeggen. Ze zullen er wel de pest in hebben. Je bent toch niet je lunchafspraak vergeten?'

'Welke lunchafspraak?' Susan kon zich niets herinneren.

'Randy's verjaardag.'

Nu wist ze het weer. Randy, de assistent-floormanager, had iedereen uitgenodigd tijdens de lunchpauze om zijn verjaardag te vieren.

'Niet aan gedacht,' bekende ze.

'Ik wel. Ik heb je cadeau gekocht.'

Susan keek Charlene dankbaar aan.

'Ik pik je op om kwart voor één.' Charlene sloeg grijnzend haar klapper dicht.

Ze waren bij Susan's kleedkamer gekomen.

'Ik zou niet weten wat ik zou doen als ik jou niet had.'

'Veel excuses aanbieden, vermoed ik.' Charlene glimlachte. 'Tot straks.'

Susan opende de deur van haar kleedkamer en ging naar binnen.

3

Highway Patrol Trooper McNeely kon die ochtend maar aan één ding denken: zijn gebroken voortand. De loop der gebeurtenissen liet hij keer op keer aan zijn geestesoog voorbijtrekken. Hoe hij zoals gewoonlijk Joe's Diner betrad en met zijn volle honderdvierentwintig kilo op zijn vaste kruk bij de counter ging zitten, hoe hij zijn tanden zette in die met noten gevulde brownie en hoe verwonderd hij was over de moeite die het hem kostte de noten tussen zijn kiezen te vermalen tot hij zich realiseerde dat hij op zijn eigen voortand aan het kauwen was.

In de spiegel op het toilet had hij geconstateerd dat de helft van zijn voortand verdwenen was. Joe had zich uitgeput in excuses, hem gratis koffie aangeboden en zelfs geopperd de tandartsrekening te betalen.

McNeely had geantwoord het in beraad te zullen houden. Meer dan veertig jaar lang had hij zijn eigen tanden gekoesterd, maar de hoop het gebruik van protheses tot op zeer late leeftijd uit te kunnen stellen, was helaas vandaag vervlogen. Met vriendelijke dank aan Joe's Brownies 'n Nuts.

Deze dag zou niet meer goed komen.

Highway Patrol Trooper McNeely had daarom besloten het vandaag rustig aan te doen en de highway te vermijden om niet te veel mensen onder ogen te hoeven komen. De lust om bonnen wegens te hard rijden uit te schrijven - een bezigheid die hem gewoonlijk met de grootste voldoening vervulde - was totaal

verdwenen. Rustig stuurde hij zijn Chevrolet Camaro over de stoffige binnenwegen ten westen van Interstate Highway 215, de snelweg die ten Westen van Los Angeles lag.

Het was een warme dag en zijn arm leunde uit het open raam. Hij reed op zijn gemak over Cajalco Road langs Lake Mathews. Het laatste half uur had hij geen auto meer gezien. Alleen een eenzame tractor had zijn weg gekruist.

Hij overwoog net of hij een advocaat zou inschakelen om een vette schadeclaim te eisen, toen hij in de verte langs de weg een auto geparkeerd zag staan.

McNeely vroeg zich meteen af wat iemand hier te zoeken had. In de wijde omgeving was geen huis te bekennen, alleen zachtglooiende groene heuvels zover het oog reikte, slechts hier en daar onderbroken door citrus- en tomatenvelden.

McNeely bracht zijn chevy tot stilstand achter de geparkeerde auto. Door de achterrauit ontwaarde hij iemand achter het stuur. Aan het nummerbord kon hij zien dat het een huurauto was. Waarschijnlijk weer toeristen die de weg kwijt waren geraakt. Hoe vaak gebeurde het niet dat mensen, onbekend met de omgeving, de highway verlieten om een snellere of misschien in hun ogen interessantere route te kiezen. Hij had nooit begrepen wat er zo interessant was aan de uitgestrekte landerijen, maar misschien kwam dat omdat hij hier te veel jaren van zijn leven had doorgebracht. Alleen aan de oevers van Lake Mathews kon hij nog weleens met plezier vertoeven, mijmerend over de zin van het bestaan en de zin van zijn bestaan in het bijzonder.

McNeely stapte uit zijn dienstauto en liep naar de andere auto. De chauffeur had hem kennelijk al zien aankomen en leunde uit zijn raampje.

‘Buenos días, señor policía.’

‘Goedemiddag, spreekt u Engels?’ McNeely merkte dat hij sliste. Verdomde tand.

‘Een beetje, officer. Wat is aan de hand?’

De man sprak met een zwaar Spaans accent. Hij keek McNeely vriendelijk aan. Een Mexicaan vermoedde hij.

‘Mag ik vragen wat u hier doet?’ McNeely probeerde te praten zonder zijn mond ver open te doen.

‘Ik op weg naar Los Angeles.’

‘Dan had u beter op de highway kunnen blijven.’

McNeely keek de auto in. Op de vloer bij de passagiersstoel lagen wat kranten, een paar lege colablikjes en een kaart van de Verenigde Staten.

‘U reist alleen?’

‘Nee, met vrouw. Zij...’ De man knikte verontschuldigend naar wat bosjes aan de zijkant van de weg.

McNeely begreep het. Zijn tong gleed langs zijn afgebroken tand.

‘Als u deze weg volgt,’ begon hij behulpzaam, ‘Dan kruist u over een kilometer of drie Highway 15, dat is de snelste route naar la.’

‘Gracias, señor policía.’

McNeely knikte beleefd en liep terug naar zijn auto. Misschien moest hij meteen maar een afspraak met zijn tandarts maken. Hij wierp een blik op de bosjes aan de kant van de weg. Hij kon niemand achter de takken ontwaren. Hij draaide zich nog eens om naar de huurauto. Zou hij het nummer voor de zekerheid nog even natrekken? Dat kon nooit kwaad. Dan wist hij ook meteen wie de huurder was.

McNeely opende het portier van zijn auto, maar op het moment dat hij wilde instappen werd zijn hoofd met brute kracht naar achteren getrokken en voelde hij een vlammeende pijn in zijn hals. Verbijsterd zocht McNeely steun aan het portier. Hij probeerde te schreeuwen, maar kwam niet verder dan een luid gerochel. Hij greep naar zijn keel en voelde het warme bloed tussen zijn vingers door over zijn borst stromen. Zijn knieën werden slap en hij zakte op de grond. Langzaam gleed hij opzij, tegen de auto aan. Hij begreep niet wat er was gebeurd. Alles werd wazig om hem heen. Ver weg hoorde hij stemmen, in het Spaans.

Zijn gebroken tand was op dit moment een van zijn minste zorgen.

Susan bekeek zichzelf in de spiegel. Ze kon het Jackson niet kwalijk nemen dat hij geprobeerd had haar te versieren.

Ze zag er nog steeds goed uit voor haar zesendertig jaar. Het was ook iets waar ze hard voor werkte. Drie keer per week zat ze in de gym om onder leiding van haar persoonlijke trainer een intensief programma af te werken.

Haar borsten waren nog steeds stevig en vol, mede dankzij de operatie van drie jaar geleden. Het was een verjaardagscadeautje geweest van Anthony, en ze had er nooit spijt van gehad. De neusoperatie was haar eigen idee geweest. Ze had zich haar hele leven al geërgerd aan haar iets te grote, spitse neus. Na de chirurgische ingreep had haar gezicht een zachtere, vriendelijker uitdrukking gekregen. En nadat ze een halfjaar geleden haar lippen had laten inspuiten, zodat die groter en voller waren geworden, had ze weinig meer te wensen. Ze was tevreden met zichzelf en realiseerde zich maar al te goed dat haar uiterlijk in belangrijke mate aan haar succes bijdroeg.

Na een korte klopp ging de deur van de kleedkamer open.

Susan draaide zich om en zag Duane Milton in de deuropening staan.

‘Hallo Duane.’

Duane sloot de deur achter zich.

‘Goeiemorgen, Susan. Ik hoorde dat je goed op dreef was vanochtend.’

‘Heb je weer niet gekeken?’ Ze probeerde verbazing in haar stem

te leggen, maar ze wist het antwoord al.

Hij schudde spijtig zijn hoofd. 'Ik had een belangrijke vergadering. Ik kon hem absoluut niet afzeggen.'

Dat dacht ze al. Duane leek zijn belangrijke vergaderingen altijd precies te plannen op de momenten dat zij een uitzending had.

'Hoe voel je je?' vroeg hij.

Susan keek hem achterdochtig aan. 'Bedoel je vandaag, of in het algemeen?'

'Allebei.'

'Allebei prima, zou ik zeggen.'

Duane keek ernstig, alsof hij op een moeilijke missie was gestuurd. Hij schraapte zijn keel.

'Je zet dus door...' begon hij aarzelend, '...de scheiding?'

Als ze het niet dacht.

'Anthony heeft me gebeld,' zei Duane ter verklaring.

'Dat vermoedde ik al.'

'En ik ben tenslotte degene geweest die jullie elf jaar geleden aan elkaar heeft voorgesteld.' Hij leek zich bijna te verontschuldigen.

'Het heeft niet aan jou gelegen, Duane.'

'Kan zijn, maar ik voel me toch voor een deel verantwoordelijk.'

'Anthony en ik zijn volwassen mensen. We kunnen onze eigen problemen oplossen; ik in ieder geval. Ik voel me gelukkig, ik heb mijn dochter, een nieuw huis. Ik leef nu eindelijk weer mijn eigen leven.'

'Het kwam toch nog als een schok voor hem.' Duane leek vastbesloten zijn missie tot het einde toe te volbrengen.

'Wat had hij dan gedacht?' Susan begon zich op te winden. 'Dat ik terug zou komen? Dat alles zou worden vergeven en vergeten? Zo werkt het niet, Duane. Dat weet je net zo goed als ik. Ons huwelijk is voorbij, dat was het al een hele tijd. We kunnen het net zo goed officieel maken.'

'Ik begrijp het.' Duane klonk bedeesd.

'Je bent toch niet vergeten hoe hij me al die jaren heeft behandeld? Hoe vaak Peggy niet mijn blauwe plekken heeft moeten wegschminken en de camera alleen maar totalen kon maken.'

De beelden kwamen weer terug. De herinneringen die ze al maanden probeerde te verdringen borrelden weer langzaam omhoog, in al hun gruwelijkheid. Met de beelden kwam de pijn.

'Het was geen gelukkig huwelijk, Duane! En vergeet niet hoe Jane

eronder geleden heeft!

Ze zag Jane weer voor zich. In paniek, schreeuwend. Onwetend van wat er zich afspeelde. Gelukkig had Jane haar moeder nooit gezien in de ergste staat van ontredde. Het lot had haar daarvoor behoed.

‘Ik weet dat Anthony geen gemakkelijk mens is om mee te leven.’

‘Dat is nogal zachtjes uitgedrukt.’ Susan probeerde zich te beheersen. ‘Maar maak je geen zorgen. Met mij gaat alles goed.’

Ze liep naar de wastafel en schonk zichzelf een glas water in.

‘Daar ben ik blij om,’ zei hij. ‘Ik had Anthony beloofd met je te praten.’

‘Dat heb je bij dezen gedaan.’ Ze kalmeerde enigszins.

Duane schraapte nogmaals zijn keel. ‘Hij vroeg me ook of er een ander was.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘En wat heb je hem verteld?’

‘Dat jouw privé-leven mij geen reet aangaat.’

‘Precies. Dat gaat hem geen moer meer aan.’

‘Dat heb ik hem gezegd.’

‘Prima.’

Duane wist dat hij niet moest doorvragen. Een jaar geleden had een verhaal de ronde gedaan, dat ze iemand ontmoet zou hebben tijdens een bezoek aan Midden Amerika. Hij was er nooit achter gekomen wat daarvan precies waar was. Het was wel net in een periode dat er spanningen in het huwelijk tussen Anthony en Susan waren geweest, maar hij wist niet of dat er iets mee te maken had gehad.

Er werd op de deur geklopt.

‘Binnen.’ Susan was haar zenuwen weer de baas.

De deur ging open en een productieassistent kwam de kleedkamer in met een grote bos bloemen in zijn armen.

‘Voor mij?’ vroeg Susan verwonderd.

De productieassistent knikte en overhandigde de bos aan Susan. ‘Was afgeleverd bij de balie.’

‘Van wie zijn ze?’

‘Geen idee. Misschien heb je fans.’

De productieassistent vertrok en sloot de deur achter zich.

Susan zocht in de bos bloemen. ‘Geen kaartje...’ Toen ze naar Duane keek, zag ze nog net zijn geamuseerde grijns. ‘Kijk me niet zo aan,’ zei ze fel.

‘Ik ben blij dat het goed met je gaat, Susan.’ Grijnzend verliet hij de kleedkamer.

Susan had geen idee van wie de bloemenhulde afkomstig kon zijn. Als Duane dacht dat ze er een geheime liefde op na hield, dan had hij het mis. Het afgelopen jaar had geen enkele man haar levenspad gekruist, zelfs niet voor één nacht. Het was niet eens een bewuste keus geweest, ze was te druk bezig met belangrijker zaken. Het opbouwen van een nieuw leven bijvoorbeeld, samen met haar dochter Jane.

Het gebruinde gezicht van senator Jackson doemde plotseling op in haar gedachten. Het boeket had een afzender gekregen.

Susan liep naar de prullenbak en deponeerde de bloemen erin.

‘Arrogante klootzak...’

Ze begon zich weer beter te voelen.

Het kostte hun niet veel moeite het huis te vinden.

Een van de eerste dingen die ze hadden gedaan nadat ze zich in het hotel hadden laten inchecken, was het aanschaffen van een uitgebreide kaart van de stad en omstreken.

Het adres dat ze voor hun vertrek naar Los Angeles gekregen hadden, was duidelijk geweest en in hun huurauto waren ze er zonder noemenswaardige problemen naartoe gereden.

De alleenstaande villa lag aan de kust. Alfredo floot tussen zijn tanden van bewondering toen ze er voor de eerste keer langs reden. Susan Delaney moest een aanzienlijk salaris genieten. Haar echtgenoot scheen trouwens als concertpianist ook aardig te verdienen en samen moesten ze wel in staat zijn een huis als dit te bekostigen.

Drie keer reden ze langs en verkenden zo onopvallend mogelijk de omgeving. Het leek een ideale plek. Geen burens binnen gezichtsafstand, nauwelijks verkeer. Alfredo voorzag geen problemen. In het huis was geen spoor van leven te bekennen. Toch moesten ze op hun hoede blijven, de kleinste onachtzaamheid zou fataal kunnen zijn.

Op hun hotelkamer hadden ze nog naar de televisie-uitzending van Susan gekeken. Haar haar was wat korter en haar lippen wat voller, maar verder leek ze precies op de foto's die ze hadden meegekregen.

Ze hadden gedoucht en Alfredo had zijn snor keurig bijgeknipt. Vervolgens hadden ze allebei een net pak aangetrokken.

Alfredo hield hield van stijl. Hij had vóór zijn vertrek speciaal een nieuw kostuum van Armani gekocht.

Luiz, die vroeger nooit veel aandacht aan zijn uiterlijk besteedde, had op aanraden van Alfredo zijn leven gebeterd. Ook hij had zich in een smetteloos maatpak gestoken, al bewoog hij zich er lang niet zo sierlijk in als Alfredo. Het grote litteken op zijn rechterwang hielp natuurlijk ook niet echt mee om van hem een elegant man te maken.

Zelf mocht Luiz graag opscheppen over de herkomst van het litteken. Geïnteresseerden kregen dan een verhaal te horen over zijn heldhaftige optreden tijdens het neerslaan van de studentenonlusten in '87, maar Alfredo wist dat hij ooit een keer met zijn dronken kop door een glazen deur was gevallen.

Als laatste had Luiz zijn vlinderdasje omgedaan, een cadeautje van Alfredo, die het speciaal voor zijn verjaardag had laten maken. Hij droeg het dan ook alleen bij bijzondere gebeurtenissen, zoals nu. Op het eerste gezicht was het een niet al te opvallend dasje met een grijs dessin, maar bij nadere bestudering bleken het allemaal kleine doodshoofdjes te zijn.

Ze parkeerden hun auto een eindje verderop uit het zicht en gingen te voet naar de villa. Toen er niemand op hun nadrukkelijk bellen reageerde, liepen ze om het huis heen naar de achterkant, waar Luiz zonder veel moeite de keukendeur forceerde. Het verbaasde Alfredo dat er geen alarminstallatie in het huis aanwezig was. Misschien had deze buurt nog niet zo veel last van criminaliteit als de rest van Los Angeles.

In het vliegtuig had Alfredo daar schokkende verhalen over gelezen. Als je het krantenartikel mocht geloven, dan liep de helft van de bewoners van deze stad met wapens op zak. Blijkbaar was het morele verval hier nog niet doorgedrongen, iets wat hun goed van pas kwam.

Behoedzaam verkenden ze het huis. Het enige levende wezen dat ze tegenkwamen, was een grote dikke witte kater. Blazend wachtte hij hen op in de zitkamer.

Alfredo hield niet van katten, thuis had hij twee grote Neapolitaanse Mastiffs. Veel mensen waren er bang voor, maar ze waren erg lief voor de kinderen. Hij had ze eens meegenomen naar het hotel, als verrassing voor een van de gasten, een ervaring waar hij nog met veel voldoening aan terug kon denken.

De foto's die op de grote witte vleugel in de woonkamer stonden